

NAGY KOPPÁNY ZSOLT

Hörkényi tette

HÓDOLAT ÖRKÉNY ISTVÁNNAK

Hörkényi felszállt a vonatra. Kalauz volt ő, kegyes a jegyesekhez, kegyetlen a jegytelenekhez.

Volt neki szép, csillogó-villogó jegylyukasztója, amit bőrvőre felfűzve hordott. Lyukasztás esetén aztán nem kis büszkeséggel vitte hasa tájéka felé a jegyet, s elegánsan megkeccintette.

Meg kell adni, a lyukasztó jól működött: a kemény kartonból készült jegybe minden probléma nélkül egy plusz-alakú mintát vágott, s ha szűztelenített is, legalább nem gyűrte össze azt, kinek hóhérévá a sors őt rendelte. Mert a lyukasztó két, egymás felé forduló fémlemezkből állt, egyikén volt a Lyuk, mintha csak ott sem volna, a másikon meg egy plusz-alakú, túszerű Tú... a mindenkori jegy szépen el lett helyezve az alsó fémlapon, s az összeszorítás hatására ezt a tú reccsenve átdöfte, naponta százszor, vagy inkább ezerszer.

Hörkényi alapos ember volt: mindig gondosan ügyelt arra, hogy a jegy egyenesen feküdjék az alsó fémlemezken, hogy ne gyűrődjék meg egy esetleges rossz elhelyezés miatt, a két fémlemezke érintkezésekor keletkező feszültség következtében.

Így telt, telegetett az élete Hörkényinek: füttyült, intett, köszönt, kért, lyukasztott, óvatosan, ügyelve – felelőssége tudatában – arra, hogy: „A jegy nem tűrődhet meg, sem behelyezésekor, sem utána, mert ez kartonjegy esetében megtörést jelent! Szenved az a szegény jegy úgylis, hát akkor legalább mi vigyázzunk rá egy kicsit!”

Egyszer, csupán egyetlenegyszer történt meg, hogy Hörkényi, miután óvatosan (mintha csak eddig) elhelyezte a jegyet az alsó fémlemezken, kicsit, de csak egy nagyon picit rászorította a plusz-alakú lyukasztót (hogy tartson) – és nem lyukasztott. Így volt ottan a szegény jegy, nem is sejtve, mi vár rá.

Az várt rá, hogy Hörkényi bal kézzel megragadta kilógó végét, és elkezdte rángatni, tépni, cibálni. Közben ugrált. És üvöltött is: „Áááá!!!”, valahogy így. A jegy egyensima kartonsága pedig gyűrött vonalak kuszaságává alakult, s végül, Hörkényi által, a csodálkozó utas arcába lett vágva. Az meg csak hüledezett, és meg volt rettenve, hogy neki mostan nincsen jegye. „Ne félj, takony, végig én vagyok a kalauz!”, kiáltotta Hörkényi, és továbbállt.

A következő jegyet már megint roppant óvatosan csúsztatta a fémlapok közé, és a lyukasztás soha nem érzett kéje látszott kifejeződni mindkét orcáján.

A nagy, fehér, sánta kutya

KOLOZSVÁRI MESE

Én volnék. Amúgy jó, de a sántaság, az tényleg, szóval az nem túl jó.

Esténként vagyunk láthatóak, a gazdámval együtt. Emlékezetes látvány: én bicegek elöl, utánam – nagyon lassan – sétál a mester. Néha rámhúz egy vesszővel, olyankor ugatok.

Szépen ugatok, ritka öblösen és hangosan.

Sosem haraptam meg azért, mert megütött. Öreg, mint én, sosem jött össze neki semmi, mióta ismerem. Én legalább nagy vagyok, hatalmas, ahányszor meglátom magam, elcsodálkozom: hogy lehetek ekkora? Hihetetlen. Szinte gazdám csípőjéig érek.

Sántaságom s az ő lassú ballagása adhat nekünk valamit, valami jellegzetest: mindenki megnéz, ha meg valaki nem, akkor jön a vesszőcsapás, én ugatok, s erre úgylis odapillantanak.

Gazdám arcáról senki sem tud leolvasni semmit. Konokul sima, mindig egyforma, mint a lépteim. Sokat szenvedett, az csiszolta ilyenre. Azt hiszem. Szeretne még valamit, mielőtt meghal. Talán ezért kellek neki.

Lábamra (a bal elsőre) egy tüskét erősített, még évekkor ezelőtt. Kezdetben rengeteget szenvedtem, nem tudtam lerázni, lerágni sem – hát megszoktam. Fáj, ha rálépek – inkább bicegek akkor.

Ennek a városnak, amelyikben élünk, sok mitikus alakja van. Furcsa, kirívó, kirívni vágyó emberek: egyikük naphosszat galambokat etet, másikuk kilenc zsákkal járkal az utcákon, szakállából kiabál ki, mindenkinek. Néha megnyírják, de ő csak kiabál tovább. Van, aki kirojtozott nadrágban sétál fel-alá, más kéreget; szánalmasan csúnya arccal.

Mi még – egyelőre – nem vagyunk legenda.

Jól csinálja a mester. Csak este sétáltat, hogy a látszat az legyen: mintha. Mintha csak úgy. Csak szerényen, szépen. Kis esti séta. Kis esti sántikálás. Elhagyott helyeken. Ahol persze azért sokan járnak, de egyenként. A sötétben ezeknek a magányos alakoknak jobban az agyába vésődünk, s ez bizony az én érdemem: mikor fehér sántaságom kibővül az éjből, akkor – pár percre – mi vagyunk a mítosz. (Kár, hogy nem csak egy órára lettem fehér kutya. De jó lett volna fehér kutya képében, zeuszi egészségű lábakkal disznólkodni a Földön, aztán meg elrepülni!)

A tüske fáj, de nagyon – sosem szúrta még át a talpam, idáig, mindig csak döfködi. Talán már nem is tudnék rendesen járni, ha lekerülne sem.

Így leszek – akaratom ellenére – mítosz. Városunk ereklyéje, díszje, ősköve: mi adjuk a jelleget neki, hogy egyedi, hogy nem tucatváros, hogy vannak csendes örültjei, ezért... ránk emlékezni fognak.

Hála a tüskémnek. Meg a gazdámnak. Híres ember leszek. Én meg híres kutya. A nagy, fehér, sánta kutya leszek én az utókornak. Ki itt színezte a várost, ezt a várost színezte itt, minden utcáján ezerszer sántikált végig, esténként, általában csöndben. Csöndben lassan s biztosan izmosodik a mítosz – ugatás közben hirtelen: kell hát mindkettő.

Jó lesz ez így. Már benne vagyunk, lassacskán. A képben. Még pár hét. Valaki, majd ötven év múlva, nyálaz rólunk valamit. Én minden séta után a talpamat nyalogatom, a tüske körül.

Lassan mégiscsak átllyukad.

Mester! Légy már legenda! Hagyd megdöglenni a kutyát!

Szüzessége Editkének

Annyira valószerűtlennek tűnt, hogy ezen a vidéken farkasokkal találkozék, hogy csak állt – szíve valamivel gyorsabban vert, mint szokott – és nézte az éhesen csillogó, huszonöt szemgolyót. A falkavezér egy félszemű hím volt, fél arasszal magasabb társainál.

– Téged sem a fél szép szemedért tettek meg vezérnek, mi? – motyogta, a farkasok vicsorogni kezdtek, közelebb jöttek, morogtak. Csodálkozott, hogy alig érez félelmet.

„Talán még mindig a meglepetés”, futott át az agyán: nem is látta őket, csak egy vonítást hallott, aztán csöndben, mint a villám, úgy csaptak le rá, „még mindig annak a hatása alatt lehetek...”

„Miért nem támadtak egyből, miért nem terítettek le és marcangoltak szét, miért állnak itt?”, csodálkozott, „talán mert nem futottam, nem kiabáltam.”

Torkára fagyott a visítás, kiabálni nem volt lehetősége, nyelni sem tudott, nemhogy szaladni, mikor meghallotta a zajt, és meglátta a nesztelenül felé futó árnyakat.

„Talán ha józanul viselkedem és továbbra sem kiabálok, nem érzik meg, hogy félek, és ettől megzavarodnak”, gondolta, de máris nevetségesnek tűnt a gondolat, viszont nevetni nemigen tudott („Vajon az milyen hatással lenne rájuk?”), csupán egy szájalmas vigyor ült ki az arcára, szinte odafagyott, éktelesen csúffá téve amúgy szabályos vonásait.

„Milyen furcsa... még mindig élek... Mennyi ideje is? Lassan két perce, hogy meghallottam őket...” A farkasok csak álltak körülötte, nézték. Néha morog-

tak. „Hihetetlen, azt hittem rögtön ölnek támadáskor! Lehet, hogy ez csupán mítosz... előtte még farkaszemet néznek...” A vigyor még kínosabbra fordult, a fák elfacsarodtak, keze megmoccant kicsit felfelé, a farkasok azonban így sem mozdultak, csak morogtak.

*

Városi gyerek volt, és falura udvarolt. Tetszett neki, az úri fiúnak, az ápolt és kissé sznob ficsúrnak mindaz a józan, természetes, nyers, enyhén durva erotika, ami Editből sugárzott.

Néha úgy tűnt neki, hogy Edit egyik-másik gesztusa, mondata túlzás, de ez az érzés hamar megszűnt, és szinte extatikus boldogságot érzett, mikor rájött, hogy Edit számára nem létezik a túlzás, legalábbis abban a kultúr- és jelentéskörben nem, amelyikben ő maga élt és nevelkedett. Persze, megdöbbsent kissé, mikor megtudta, hogy Edit kiskorában bizony igen fiúsan köpködött, hegyesen meg hosszan-nyúlósan is, de ezt ügyesen leplezte, Edit pedig nem szégyellte nevetve elmondani. Még most is eleresztette néha a száját: ha már nem is köpött, de káromkodott, igen ízesen, szép tájszólásban, öröm volt hallgatni, s ezt látta Edit, egészen a legutóbbi, olvasás által megfertőzött időkhöz – mely fertőzés az „Emeld ki a szellemi fertőből és uralkodj!”-elv alapján hajtattott végre, sok könyv által, amelyeknek elolvasására szinte kötelezve lett Editke. Ezt is vígan művelte, közben gyakran kacskaringós hangot adva alapvetően jó kedélyének.

Az persze elkerülhetetlen volt, hogy pár hét olvasás után nevét ne Edithnek írja. Innen látszott, hogy még nem olvasott eleget, legalábbis nem a megfelelő műveket.

Csupán akkor húzta el a száját, gúnyosan durva mosolynak adván rajta helyet, mikor megint a szerinte szenilis nagyapához mentek, az öreg falusi bácsihoz, beszélgetni.

- Unom az öreget, mé' kell mindig odamenni? – kérdezte meg minden alkalommal, bár tudta a választ.

- Editke, lelkem, értsd meg, érdemes az öregre figyelni. Hihetetlen fantáziája van, úgy mesél, mint bármelyik hivatásos. Mit csinált egész életében? Építőtelepeken dolgozott. Ezzel a tehetséggel! Legyen hát valaki, akár az unokája kedvese is, aki figyel arra, amire még senki, és aki értékelni is tudja ahogy és amit mesél.

- Az, hogy okosan bólogatsz, s meresztetted a szemed, ha kell, ha nem... az szerinted az értékes értékelés?

- Jópofa és gonosz! Ilyennek is szeretlek. Te masszív menyecske, te gigantina – ölelte meg, mert tudta, hogy Edit ezt bóknak veszi, nem értvén a szót, s ezen titkon mulatott. Mint már mondtuk, városi entellektüel volt, irodalommal és filozófiával is kacérkodott, sznobságnak sem találtatott híjával.

Edit édesanyja testalkatát örökölte. Nagyapja mesélte, hogy lánya nagyon szép volt, ketten is felakasztották magukat érte, a magas, izmos, de hihetetlenül karcsú, szép arcú leányzóért: minden izma, idegszála, pihéje és szőröcskéje a helyén volt, férfiőre nem lágyult, de kedves volt és odaadónak tűnt (az első akasztásig), haja hosszú volt, csillogott, melle feszesen domborodott, fara ringott meg táncolt, nyakán a pici pihécskék csak akkor váltak láthatóvá, ha megcsillant rajtuk a július délelőtti, tízórás napfény, de akkor aztán szemlevakarhatatlanul szépek voltak. Most már el van hívva, igaz, hogy arca őriz még némi báj, ám izmokról és pihékről már alig beszélhetünk – de minek rúgni még egyet a döglött lóba...

Nagyapa szerette így kifejezni magát.

– Fiam, nem azért – fűzte aztán tovább a szót, mert azt erősen szerette –, de egyszer Editke is ilyen lesz (Editkét mégsem sikerült rávenni, hogy mindig jelen legyen ezeken a beszélgetéseken.), én szóltam, aztán majd ne jöjj hozzám sírva...

Nagyapa azt hitte, hogy örökké fog élni.

– De apó! Magának magyarázzam? Nekem a most megéri az akkort! Legfeljebb úgy értelmezem majd, hogy kitejesedett. De képzelje csak maga elé! Csodás teste van, ízlése nagyvárosi, öltözködése majdnem az, s ami nem az, abban annyi báj van, hogy eleganciával ér fel! Okos is, némi könyv ráfér még, de arról gondoskodunk. Teremts magadnak virágot, hogy illatában is magadban gyönyörködhes! Csodálatos nő, s kívánhatok-e ennél többet?

Egy hete megint átmentek nagyapához, a szomszéd házba. Közben beszélgettek:

– Úgy látszik ábrándozol...

– A könyvek... amiket adtál... hol van már a jókedvű én?

– Ja, a könyvek.

Mielőtt ellátta könyvekkel, sokat gondolkodott: egy ilyen egészséges lelkű és testű parasztlányt egyféleképpen lehet olvasásra szoktatni: ponyvákval. Aztán jöhet az irodalom. Esetleg romantika az elején, utána angol gótikus történetek, aztán kevéske naturalizmus. Szünet, majd a nagyok.

– Légyen hát előttem az irodalomé – bókolt, mikor a színes borítójú könyveket odaadta, s kívánta nagyon karcsú Edithet.

Edit meglepő gyorsasággal falta a buta történeteket, és meglepő mohósággal vonta a párhuzamokat saját élete és a regényszereplők kalandjai között. Kissé már kínos is volt, hogy úgy kellett csókolózni, mintha utoljára, a kastélyromok között, úgy kellett udvarolni, mint Lady Jane-nek, lovagolni kellett, sőt, vágatni – ritkán sikerült a tizenötéves kancával, de ezt azért szerette hősünk, mert ilyenkor a szél felfújta Edit fehér ruhácskáját, és kivillantak hosszú combjai. Nem volt szégyenlős. A hűség persze örök volt, a szerelem is halálig tar-

tott, a szív lángolt, s majd meghasadt, meghozandó áldozatokról pedig igen gyakran szóltak a dolgok.

Ezen a napon a párhuzamosok jövőt végzetesítően találkoztak, nagyapónál.

Így történt:

- Hát igen, gyermekeim, gyalog jöttem át a hegyen, nagyanyádhoz, éjjel, szerelmes vótam, mint az istennyila, lobogott bennem a láng, olvasztotta a havat a lábam alatt, még sistergett belé, no, nekem jöttek a farkasok, fel a fára, vót ott kínlódás, rúgtam lefelé az ordasnak a pofájába, el is kapta a lábam, itt né, nem látszik, érdekes, a tavaly még látszott, há' rég vót, na, aztán szinte elaludtam, s majdnem lezuhantam a fáról, de hálistennek vonítottak mindegyre, képzelhetitek, ott volt a szemük előtt a hús, két méter magasan, kívántak is, mint disznyót a böllér, vagy még jobban, hahahaha, de legestovább engem, osztán tuggya az isten hogy, de ecce csak elmentek, eisen igaz se vót, lemásztam a fáról, már pitymallott, egy lódobogás vót a szívem a fülemben, s úgy mentem a nagyanyádhoz, mintha tudtam vóna, hogy odavan értem erősen, s hejde hogy oda lesz mikor meglát, hogy megérkeztemkor rögtön nekem is adja magát, ott reggeliben, a nyári konyhában, a forgácson... Hej, rég volt, se farkasok, se nagyanyád már, isten nyugtassa, ha én szerettem...

Editke szeme sötét volt, és mélységes, miként az időknék kútja, mikor - nem sokkal később - így szólt:

- Gyere át hozzánk, jövő héten, az erdőn keresztül... és reggelre légy itt.

- Ugyan, minek... Különb is, gyűlöld nagyapád hantáit, ahogy te mondd, és farkasok sincsenek már, legalábbis itt a környéken. Így az áldozat sem nagy, gondolom az enyém se leszél úgy, mint a romantikus nagyanyád.

- Gyere át... kérlek - suttopta Edith, és látszott a szemein, hogy most találkozott benne élet és irodalom. - Azt meg, hogy mi is lesz az áldozat, engedd meg, hogy én döntsem el. Jártál te térdig hóban? És éjjel az erdőben? Jó, nincs már farkas, esetleg veszett róka, vagy juhászkutya, de így sem kellemes éppenséggel. Bizonyítsd be hát ennyivel, hogy szeretsz, nem nagy dolog, olvastam különbet is... gyere át, s én majd elvégzem magamban, hogy áldozatod megháláljam.

*

Mehetett volna busszal, autóval (apja, ha nagyon kéri, biztosan odaadja erre az éjszakára), sőt, biciklivel is. A határban leszállt volna, az erdő felé kerül, s térdig havason ereszkedik be, kívülről az Editék házába, vacogva, drámai élményeket mesélve, s aztán túrva, hogy Edit simogassa, szeretgesse, meleg borral ajnározza, lerángassa „Nedves!” ruháját, s aztán elvégezzék magukban...

De nem.

„Mindig is hitványnak éreztem magam közöttük. Én csak egy ficsúr vagyok nekik. Híszem, hogy apó elment asszonyához a farkasok közt és ellenére is.

Meg kell mutatnom, főként magamnak, hogy vagyok olyan: átmegegek. Igaz, farkas nincs, de rizikófaktor maga a tény.”

„És arra is gondoljak, mennyire más lesz így megkapni lelkemet... először... így, magam előtt is hősként, vitézül, tradíció által legitimizálva a vért és vigasztalva az első sokk okozta traumában vergelődő áldozatomat...”

Eddig is kijárt néha a mezőre, de a kocaturisták összes jellemző vonását és kiegészítőjét magával cipelte: a rettenetesen Nagy Kést, a walkmant... A szendvicsek, kólák és mobiltelefon mellett azonban unta a természetet, de jó képet vágott a fákhöz, mely ugyebár tűzifa, és az ágya is abból készült tudniillik, így aztán rögtön más. Szerette elmesélni nemvolt élményeit, késével felpiszkálta a hangyabolyokat, s medvebendőt képzelt a helyükre. Körülbelül három percig bírta bámulni és csodálni „a Természetet”, utána már elviselhetetlenül nevelésesnek találta magát, bekapcsolta a zenét.

Volt azonban egyszer egy alkalom, amikor mindezért szégyenkezve hajtotta le fejét a fák előtt.

„Most csak kést viszek magammal, a walkmantól nem hallatszok az éjszakai erdő, pedig az azért kell, kolbász és bor lesz Editnél, megérkeztemkor, mobiltelefon... hogy néz az ki?”

- Akkor indulok!

- Jól van, fiam, aztán ha egész éjszaka ott is ülsz, templomozás előtt gyere haza, mert még megszólnak, tudod milyenek falun az emberek...

- Tudom.

„Hála a fennvalónak s a városi rokonoknak!”

Editke szülei ugyanis látogatóba mentek másik, városra ficamodott lányukhoz, akinek nem jöttek be a dolgok, férje, a Rendőr verte őt, ivott, szóval kis, mindennapi tragédia, az érintetteket érintve... de néha ebbe a szülők is bele-taroztak, s elmentek, hogy elvegyék Ilmától a kötelet, amivel búcsúlevelében fenyegetőzött, s helyette a szülői vigasztalás és szeretet flastromját és sósbor-szeszes borogatását helyezték nyakára és jobb sorsra érdemes, szintén fejedelmnői-szépségű homlokára.

„Az öreg korán fekszik, és félig süket, ráadásul a másik házban lakik, ha megsegít az isten, templomozás előtt nem jövök el, hanem Editkével sétálunk el az Atyai házba.

Este tíz felé vágott neki az útnak. A szülők a hajnali háromkor indulnak a gyorsvonathoz a városba, szekérrel. Ha jól kilép, talán már reggel négy körül ott van, kellőképpen átfagyva, felajzva, s várja a meleg bor, mely egyszerre gyógyír és továbbfejlesztő-okadatoló mennyei manna a bekövetkezendő, gyönyörű Problémára.

Sokat olvasott hóban menetelő emberekről, hogy milyen lassan, s milyen nehezen és zihálva, s a megfagyni-vágy édessége, nem beszélve a heroikus továbbmenésről...

Nevetett, vidáman, kiegyensúlyozottan nyomult felfelé a hegyen, az erdő felé.

„Most értem meg először, hogy nem csak három perc...”

„No te, nézz oda. Az a fa mintha hozzám beszélne...”

„Nagyon vicces. Talán ha még két órát megyek, és figyelek, megértem, mit mondanak a fák.”

Láthatólag nem sietett, nem akart leizzadni, hiszen „egy mosdás, villanyfénynél az egésznek a romantikáját megöli, s akkor úszott az egymásban elvégzés... inkább legyen kissé téliesen férfiszagom.”

Érezte, hogy milyen erős, hogy milyen egészséges, hogy milyen fiatal és milyen férfi, hogy újra letapos egy virágot, de aztán persze gyűrű alakú vázájába teszi megtört testét: „Ezt elveszem, ezt tényleg elveszem, harmadik az isteni gaza!”

Így virtuskodott az elméje, s nem is félt. Nem úgy, hogy rágondolt, s nem félt, hanem úgy, hogy nem jutott eszébe, hogy egyáltalán létezik félelem.

Hogy lehet félni.

Hogy a fákra kellene hallgatni.

Késének nyelével vidáman csapkodta törzsüket, ahogy elhaladt mellettük („Elhaladtomban, alattomban!”), olykor beléjük is szúrta, s arra gondolt, hogy szegény fa, maximum úgy tud bosszút állni, hogy lehullat magáról egy kullancsot. Editke nagy kullancs-specialista, s ha idejében ráhullanak ezek a szimpatikus állatkák, pont az ágyékáig másznak, mire odaér. „Hát kell-e különb előjáték?”

Erősebben csapkodta tehát a fák oldalát, hangosabban, hadd szotyogjon a kullancs. Ha valaki látta volna, azt hihette volna, hogy fél, és az éjszaka rémeit tartja távol magától.

Persze nem. Csak úgy falták léptei az erdőt, „tényleg kicsi, lassan teljesen sötét lesz, de nem baj, ott a telehold, mindjárt kijutok belőle!”

Csend volt, sehol egy moccanás, sehol egy hang, egy nyamvadt ág nem reccsen, egy hitvány madár se cserren, avar se hallik, hó se ropog, hidegen süt a hold és csend csend csend...

„Az a fa mondani akar valamit... „

S ekkor a kristálycsöndbe belerobbant egy farkas üvöltése, hangosan, hosszan és fájdalmasan. A fa mögül robbant bele, és ezer darabba törte ezt a légtelen, fullasztó csöndet, a szilánkok belevágódtak fülébe, agyába, végigfutottak testén és megbénították, s csak annyit látott, hogy három irányból, halálos csöndben felé futnak az árnyak.

*

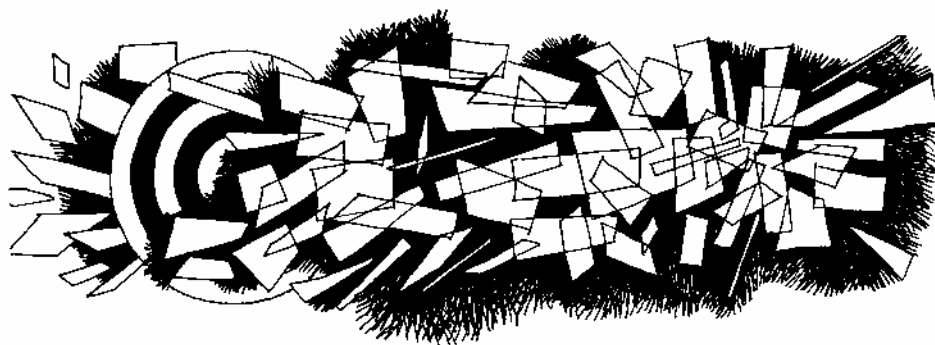
És ott állt most, szánalmas, hülye vigyorral arcán, saját félszeg poénjai miatt: zavarában.

„Bocsánat, ha tudtam volna, tényleg nem jövök erre, honnan a picsából kerülhettetek ide, hiszen évekkal ezelőtt kihaltatok, hát kellett ez nekem, jó, még egy perc, addig nézem a félszeműt, úgy látszik ő tart itt rendet, miatta nem ettek még meg, csak egy percet várjatok fiúk, oké, most összeszedem magam, itt ez az ág felettem, inkább harapják le a lábamat, nem bánom, a farkamat is, csak valami megmeneküljék belőlem, felugrom, nem mozdulni, nem elárulni, kon-cen-trál-ni!”

Izmai pattanásig megfeszültek. Aztán elugrott, erősen, hatalmasan, fölfelé, elkapta az ágat, a farkasok még mindig csak álltak és nézték. A lábait akarta meghimbálni, hogy azokat is felhúzza. „Csak egy himba, és kész, fenn vagyok, megmenekülve...”, gondolta, és meglódította magát...

Csakhogy ekkor tizenhárom állkapocs csattant össze a bal lábán, húzták lefelé, ordított, böngött egyik lábát már letépték, de a másikra vigyáztak, a jobbra, mintha csak tudták volna, hogy azzal csak óvatosan, hogy azt letépni nem szabad, mert az az eszköze az egész test lerántásának, így csak lassan húzták hát, nem marcangolták, csak fogták erősen, ő meg ordított, már csak körmeivel kapaszkodott a fában, a farkasok csak húzták lefelé, körmei csíkot hagytak maga után a fán, fehér csíkot, hosszú csíkot...

Ha oldalról nézte volna valaki a fát, úgy láthatta volna, hogy egy száralmasan vigyorgó, fehér fogsorú száj, ráfröccsenő piros cseppekkel. Egy arc. Törzsén a két szemmel.

Kass E. 2001.